

Kubai kánaán külföldieknek

Vajon tudják-e a mégoly fanatikus pálmafástengerpart-rajongók is, micsoda Varadero? Egy félsziget Kuba fővárosától, Havannától körülbelül 100 kilométerre keletre. Húsz kilométernyi homokos tengerpartja és kristálytisza vize, továbbá az ide épült mintegy negyven elegáns szálloda a világ legszebb üdülőterületei közé emelik.

Kubában még annak a helybelinek sem feltétlenül egyszerű, akinek van pénze. Sok szállodába kubai ember – hacsak nem ott dolgozik – be sem teheti a lábát.

Varaderót is kordonnal őrzik a hatóságok, és kubai csak megfelelő engedéllyel léphet be. Az a mintegy egymillió turista, aki egy évben itt pihen, főleg európai és kanadai.

Egy félszigetnyi Nyugat

A szállodák nagy része négy- vagy ötszintes resort. A homok ragyogó fehér, a tenger türkizkék, vannak vízi és szárazföldi sportolási lehetőségek, egész nap nyitva tartó bárók, esti szórakoztató programok a szállodákban, éjszakai mulatóhelyek. A szállodák bárjában egész nap készülnek a hűsítő koktélok a vendégeknek, amelyekhez a gyümölcsöket és a mentalevet frissen szállítják. Egy félszigetnyi Nyugat a szocialista Kubában...

Delfín, rum, ritmus

A hajótúrát Varaderón kihagyni vétek. Az egyik legnépszerűbb a Cayo Blanco, vagyis a Fehérsziget meglátogatása katamaránnal. Az odaút során kétszer álltunk meg, az első megállónál, aki akart, egy korallzátony mellett sznorkellezhetett. Akinek nem volt felszerelése, annak adtak. A második megálló egy,

A hotelekben általában több étterem működik. Az általános a svédasztalos megoldás, a többi étterem pedig valamire specializálódott. Van például steak- vagy japán étterem. Bár az all inclusive szállodákban az utóbbiakban sem kell fizetni, napokra előre asztalt kell foglalni, mert csak azokat engedik be, akiknek van foglalása.

Persze a japán étteremben is kubaiak dolgoznak. Volt olyan szakács, aki igencsak elsápadt, amikor „igen” volt a válaszuk a kérdésre, hogy jártunk-e már ilyen étteremben. Jó nekünk – mondta –, mert ő meg soha, de ígéri, hogy megtesz minden tőle telhetőt. Meg kell mondjam: nemcsak jót nevtünk, de utána jót is ettünk.

a nyílt tengeren elkerített rész volt, ahol egy pár perces delfinshow után a delfinekkal lehetett úszni, és erről természetesen fotókat is készítettek. Az állatok nagyon jól be voltak tanítva: amikor a fotós egy speciális síppal jelzett nekik, kiemelkedtek a vízből, felénk hajoltak, és már kész is volt a kép. Amiért másnap este a szállodában gondolkodás nélkül fizetett ki mindenki annyi pénzt, hogy ha a fotó elkészülte előtt közölték volna velünk, még a vízbe se mentünk volna be.

A sziget gyönyörű. Ha addig azt gondoltuk, hogy láttunk már fehér homokot, akkor rá kellett jöjünk, hogy fehér és fehér közt is van különbség. Ebédrel vártak bennünket, ami általában

Örörony a földeken

Trinidad mellett, egy domb tetején áll egy hatalmas torony. Gyönyörű kilátás nyílik onnan a környező mezőgazdasági területekre. A tornyot azonban eredetileg nem gyönyörködni építették oda: onnan figyelték meg a földeken robotoló rabszolgákat.

sült csirke rizzsel, de mi már tudtuk, hogy nem szabad teleenni magunkat. Csekély felár ellenében ugyanis a következő körben, aki kért, kaphatott langusztát. Ráadásul ilyen kevés pénzért sehol a világon nem jutni ehhez az isteni ételhez.

Végig a hajóúton és az ebéd alatt is mindenki annyit ihatott, amennyit csak akart: sört, koktélt, rumot, üdítőt. Meg is jött mindenkinek a hangulata, aminek a fokozásáról ebéd közben egy zenekar gondoskodott. Ebéd után így már nem csak a meleg

miatt volt kedve mindenkinek vízbe menni. Szomorúak voltunk, amikor jelezték, hogy ideje visszamennünk a hajóra, holott a legjobb része a napnak még hátra volt.

A hajón dolgozó férfiak tanítottak meg ugyanis minket egy-két szám szövegére és arra, hogy azokra hogyan kell táncolni. Volt szerencsénk látni, milyen érzékük van a kubaiaknak a zenéhez. S a hangulatuk olyan ragályos, hogy egyszer csak azt vettük észre: mindannyian hangosan énekelve táncolunk. Amihez nyilván a nem kevés alkohol is hozzájárult.

Három város, háromféle múlt

Ami a szárazföldi kirándulásokat illeti Varaderóból, a legnépszerűbb az egynapos háromváros-túra. Az első állomás Cienfuegos, amit 1819-ben alapítottak, és ma már több mint 100 ezren lakják. A főtéren, a városháza előtt áll José Martí költő, író és szabadságharcos szobra. Nem messze tőle magasodik a székesegyház, illetve a Tomas Terry Színház. Utóbbi is látogatható

napközben, érdemes is megcsodálni belső terét. Cienfuegos gyönyörű épületei közé tartozik még a Kék-palota, a jachtklub épülete és kicsit már kintebb, a Punta Gorda szakaszon a Vallepalota. Aztán, ha van időnk, be lehet térni a sétálóutcában egy-két üzletbe, hogy lássuk, miből válogathatnak a helyiek.

A második megálló a jóval régebbi, 1513-ban alapított Trinidad, ami 1988 óta a Világörökség része. A város fő látnivalója a Plaza Mayor: a tér hangulata a gyarmati időket idézi. Régen Trinidad a cukorellállítás fellegvára volt Kubában, amihez rengeteg rabszolgát hoztak be. Idegenvezetőnk megmutatta azt a lépcsősort, ahová az érkezett és eladó rab-

szolgákat állították. Senki sem találná ki, hogy ki keresett a legjobban rajtuk. Az orvos. A beteg rabszolgák ugyanis senkinek sem kellettek, így őket a doktor vette magához ingyen vagy minimális pénzért. Aztán,

ha meggyógyította őket, igen busás haszonnal adta őket el.

A tér épületeit a pasztellszínnek jellemzik, és gyönyörű a közepén található park, amit feldob a fehér kovácsoltvas kerítés és a néhány, ugyanilyen anyagból készült kis pad. Fentről nézve pedig nagyon szép látványt mutatnak a vörös terrakotta tetők. Itt áll a Szent Ferenc-templom is, aminek harangtornya a 25 centavós érme hátoldalán látható. A környező kis, síkátorszerű utcák árusokkal vannak tele. Hiába a roppant hőség, folyamatosan kínálják portékájukat. Ruhák, terítők és fából készült ajándéktárgyak, kis szobrok alkotják a kínálat nagy részét.

Utolsó állomásunk Santa Clara. 1958. december 29-iki elfoglalása a forradalom legnagyobb katonai sikere volt, emiatt 1959. január 1-jén Batista tábornok elmenekült Kubából. A harcot Ernesto Che Guevara vezette. Itt található az a forradalmi emlékmű, ami alatt Che Guevara mauzólema van. Bár 1967-ben Bolíviában halt meg, feltételezett maradványait 1997-ben Kubába szállították, és itt helyezték el. Amikor Fidel Castro 2004-ben egy beszédet mondott itt, baleset érte: ülőhelyéhez visszatérőben elesett, és eltörte a bal térdét és a jobb karját. A rossz nyelvek szerint ez volt Che bossúja.

Kép és szöveg: Juhász István

SZILVESZTER MÁLTÁN

DECEMBER 30 - JANUÁR 3.

Aktuális árainkról érdeklődjön kollégáinknál az info@nagyutazas.hu email címen vagy a 371-2191-es telefonszámon!

nagyutazás
AZ EGÉSZ VILÁG BELÉFÉR

5 nap / 4 éj
reggelis ellátással

129.900
Ft/fő-től

Eng. sz: U-001016

A cikk eredeti szövege, amely a Magazinban helyhiány miatt rövidítve jelent meg

Szórakozás és pihenés Kubában, avagy Varadero és környéke

Varadero Havannától kb. 100 km-re keletre található félsziget, amelynek 20km hosszú homokos tengerpartja és kristálytiszta vize, valamint az ide épült mintegy 40 all inclusive szállodája emeli a térséget a világ legszebb és legkomfortosabb területei közé.

Talán azzal az érdekes ténnyel kezdeném ezt a kis írásomat, hogy Kubában még annak sem feltétlenül egyszerű, akinek van pénze. Ha azt gondoljuk, hogy akkor sokkal több lehetőségük van a belföldi turizmus terén, akkor tévedünk. Sok szállodába kubai ember (hacsak nem ott dolgozik) be sem teheti a lábát. A varaderoi félszigetet pedig lezárt kordonnal őrzik és kubai csak megfelelő engedéllyel léphet be egyáltalán Kuba ezen részére. Az ide látogató mintegy évi egy millió turista főleg európai és kanadai állampolgár. A szállodák nagy része 4 vagy 5*-os resort, ahol mindent megtesznek, hogy az ide látogatók jól érezzék magukat. Ragyogó fehér homok, türkiskék tenger, vízi – és szárazföldi sportolási lehetőségek, éjszakai mulatóhelyek, illetve esti szórakoztató programok a szállodákban, illetve az egész nap nyitva tartó bárók, s a szálloda bárjaiban egész nap folyamatos italkészítés a vendégeknek. Hűsítő koktélok, amelyekhez a gyümölcsöket és a mentalevelet egész nap frissen szállítják. A szállodákban általában több étterem működik. Az alap, a svédasztalos étterem, ahol mindenki megtalálja a maga számára valót. A többi étterem mindig valamire specializálódik, pl. steak vagy éppen japán étterem. Bár az all-inclusive szállodákban ezekben sem kell fizetni, de napokra előre asztalt kell foglalni, mert csak azokat engedik be, akiknek van foglalásuk. Persze pl. egy japán étteremben nem japánok, hanem ott is kubaiak dolgoznak. Volt olyan szakács a teppanyaki asztalnál, hogy amikor körbeültük az asztalt megkérdezett bennünkt, hogy jártunk-e már ilyen étteremben. Amikor meghallotta az igen válaszunkat, kicsit elsápdva mondta, hogy jó nekünk, mert ő meg soha, de ígéri, hogy meg fog tenni minden tőle telhetőt. Azt meg kell mondjam, hogy nemcsak egy jót neveltünk ezen, de utána egy jót ettünk is.

Az a program, amin szerintem itt kötelező részt venni minden idelátogatónak, hogy elmegy egy hajós útra. Legnépszerűbbek közé tartozik a Cayo Blanco, vagyis a Fehér-sziget meglátogatása katamaránnal. Ha bárki azt gondolná, hogy unalmas dolog egy hajón lenni, az nagyot téved. Az odaút során kétszer álltunk meg. Az első megállónál aki akart, az be tudott menni a tengerbe és egy korall zátony mellett lehetett sznorkellezni. Természetesen, akinek nem volt felszerelése, annak biztosítottak. Második megálló a tenger közepén, egy elkerített rész volt, ahol egy pár perces delfin show után a delfinekkal lehetett úszni és természetesen ezekről fotókat is készítettek. A delfinek nagyon jól be voltak tanítva a fotózáshoz. Amikor a fotós egy speciális síppal füttyült nekik, akkor ő kiemelkedtek a vízből, felénk hajoltak és máris kész volt az a fotó, amiért másnap este a szállodában gondolkodás nélkül fizetett ki mindenki annyi pénzt, amit, ha a fotó elkészülte előtt közöltek volna velünk, akkor még csak a vízbe sem igen mentünk volna be. Ebből is látszik, hogy tudják a dolgukat és adnak a minőségre is. A sziget gyönyörű. Ha eddig azt gondoltuk, hogy láttunk már fehér

homokot, akkor rá kellett jöjjünk, hogy fehér és fehér között is van különbség. Ebéddel vártak bennünket. Ez általában sült csirke rizzsel, de mi már tudtuk, hogy nem kell elkapkodni és nem szabad teleenni magunkat. Ugyanis csekély felár ellenében a következő körben akik kértek, kaphattak langusztát, amely nagyon finom volt. Ráadásul ennyi pénzért sehol a világon nem juthattunk volna ehhez az isteni ételhez. Gondolom, hogy azt mondanom sem kell, hogy végig a hajó úton és az ebéd alatt is mindenki annyit ihatott, amennyit csak akart. Ez ásványvizet, üdítőket, sört, koktélokot és korlátlan mennyiségű rumot jelentett. Meg is jött mindenkinek a hangulata, ráadásul az ebéd közben egy helyi zenekar gondoskodott a jó hangulat további fokozásáról. Ebéd után így már nemcsak a meleg miatt volt kedve mindenkinek vízbe menni, ott játszani, úszni, megmártózni. Szomorúan vettük tudomásul, amikor jelezték nekünk, hogy ideje kimennünk a vízből és felszállni a hajóra. Mégis a legjobb része a napnak még csak ekkor következett. Ismét pótolva a megfelelő italmennyiségeket a hajón dolgozó férfiak felkértek mindenkit, hogy álljon fel, mert ők megtanítanak bennünket egy-két szám szövegére és arra, hogy azokra hogyan kell táncolni. Most ismét volt szerencsénk látni, hogy milyen érzékük van a kubaiaknak a zenéhez. Minden egyes porcikájuk külön-külön mozog a ritmusra, s a hangulatuk olyan ragályos, hogy kis idő múlva azt vetük észre, hogy mindegy, hogy fiatal vagy idős, sovány vagy fiatal, nő vagy férfi, de mindannyian hangosan énekelve táncolunk, ahogy a házigazdáink mutatták nekünk. Talán ehhez az egyáltalán nem kevés elfogyasztott alkohol mennyisége is hozzájárult.

A legnépszerűbb szárazföldi kirándulás Varaderóból az úgynevezett három város túra. Ez egy teljes napos kirándulás, ahol az első város Cienfuegos. Az 1819-ben alapított város lakossága ma már meghaladja a 100.000 főt. Ha szeretnénk és van időnk, akkor itt be lehet térni a sétáló utcában egy-két üzletbe és meg lehet nézni, hogy mik közül válogathat a helyi lakosság. Az idősebb generáció még emlékezhet a 70-es években nálunk a kisvárosokban lévő, akkor még nagyon számító üzletekre, amelyekben minden kapható volt (lehet, hogy ma már nem ezt mondanánk erre). A főtéren áll José Martí, költő, író és szabadságharcos szobra a városháza előtt. Nem messze a székesegyház épülete, illetve a Tomas Terry színház. A színház napközben látogatható, érdemes is bemennünk, megcsodálnunk belső terét és a letelepednünk a sorokban pihenni és hűsölni pár percet. Többet a székek kényelmetlensége miatt sem teszünk (nem is tudom, hogy hogyan lehet itt egy teljes elődaást végigülni), de lassan indulnunk is kell tovább. Ahogy haladunk sorban látjuk Cienfuegos gyönyörű épületeit: a Kék-palotát, a jacht klub épületét és kicsit már kintebb, a Punta Gorda szakaszon Valle palotáját, amely igazi mesehangulatot varázsol elénk.

Megérkezünk az 1513-ban alapított és 1988 óta a Világörökség részeként számontartott Trinidadba. Trinidad fő látnivalója a Plaza Mayor. A tér egész hangulata a gyarmati időket idézi. Régen Trinidad a cukorgyártás fellegrája volt Kubában. Ehhez rengeteg rabszolgát hoztak be az országba. Idegenvezetőnk megmutatta azt a lépcsősort, ahová a rabszolgákat állították amikor megérkeztek velük hajókkal. Itt vásárolták fel őket, természetesen figyelembe véve, hogy ki mennyire egészséges, erős vagy éppen milyen jó háziasszony lesz belőle, aki főz és takarít. Senki nem találná el, hogy ki gazdagodott meg a rabszolgákból a leginkább. Az orvos. Ugyanis a beteg rabszolgák senkinek sem kellettek, s ezeket

az orvos vette magához általában ingyen vagy minimális pénze. Meggyógyította őket és ő adta tovább őket immáron igen jó pénzért.

A téren található épületeket a pasztel színek jellemzik. Gyönyörű a tér közepén található park, amelyet nagyon feldob a fehér kovácsolt vas kerítés és a pár darab, ugyanilyen anyagból készült kis pad. Fentről nézve nagyon szép látványt mutatnak a vörös terrakotta tetők. Itt találjuk a Szent-Ferenc templomot is, amelynek harangtornya a 25 cetavos érme hátoldalán is látható. Nem is kell több, csak kettő ebből az érméből és már nyugodtan fotózhatjuk a szamarat és a mögötte álló idős bácsikát. Most egy gyönyörű piros Chevrolet kabrióval veszünk észre, de nem igazán a kocsi az, ami magára vonja a tekintetünket, hanem a kocsi hátsó üléséről kiemelkedő menyasszony. A látvány kiváló, de mégis érezzük, hogy furcsa, hiszen a mennyaszonyi ruhában lévő lány még igen fiatal. Az idegenvezetőnk világosít fel bennünket, hogy a lánynak ma van a 15. születés napja. Ezt hívják itt „Quinceañera”-nak. Manapság gazdasági okokból egy családban egy gyerek van. Ha ő lány és eléri a 15. évét akkor az egész család vele örül, mulat. Szép ruhába öltöztetik, drága kocsival szállítják és mutatják az egész napos mulatás közben mindenkinek, hogy milyen szép. Természetesen egész nap fotózzák és a képek egy albumba kerülnek, amelyet egész életében féltve fog őrizni. Szerencsére így az sem okozott problémát, hogy mi is fotózzuk őt. Bájos mosollyal ingetett felénk.

A környező kis, sikátorszerű utcák árusokkal vannak tele. Hiába a roppant hőség, amelyet az izzó beton tesz még inkább elviselhetetlenné, az árusok folyamatosan kínálják portékájukat. Ruhák, terítők és fából készült ajándéktárgyak, kis szobrok alkotják a kínálat nagy részét.

Trinidadból kiérve egy domb tetjén állunk meg. Egy hatalmas torony van ott, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a környező mezőgazdasági területre. Meglepődünk, amikor megtudjuk a torony funkcióját, ugyanis nem a látvány, sokkal inkább az ellenőrzés miatt építették ide. Innen figyelték meg napközben a rabszolgákat.

A harmadik városba már igencsak a nap végén érkezünk meg. Santa Clara 1958. december 29-ei elfoglalása a forradalom legnagyobb katonai sikere volt, ami miatt 1959. január 1-én Batista elmenekült Kubából. A harcot itt Ernesto Che Guevara vezette. Itt található a forradalmi emlékmű, amely alatt Che Guevara mauzólema van. Che Guevara 1967-ben Bolíviában halt meg, de feltételezett maradványait 1997-ben Kubába szállították és itt helyezték el. Végül egy kis sztori, amely Fidel Castroval történt itt 2004-ben. Miután megtartotta beszédjét és vissza akart térni ülőhelyéhez, elesett és eltörte a bal térdét és a jobb karját. Bár sokan sírni kezdtek az esetet látva, de a rossz nyelvek szerint ez volt Che bosszúja.